

»Jezus, vsemogočni Bog! To je Vujo!« vzklikne osupla in se za korak umakne, »Vujo, ubojica ženina mojega, morilec sreče moje!«

Vsi se čudijo in stojé prestrašeni, častiti svečenik pa izpregovori milo:

»Ne govôri tega, dobra žena! Sedaj stojí pred višjim Sodnikom, in mi smo pozabili, oprostili!« Nató se obrne do množice in nadaljuje: »Glejte potrto to ženo! Neizrecno žalost in togo ji je provzročil nekdanj. Vsemogočni Bog ji je dal krepost, da je nosila nesrečo udano in bogoljubno. Danes pa je priča, da je óni divji morilec, óni zločinec iskal mirú na zemlji! Pojdite, ponesimo mrtveca na posvečeno grobišče k večnemu míru!«

Osamèl stojí križ ob poti, razpada že, in lišje ga pokriva. Ona, ki je vsako jutro prihajala h križu molit, našla je mirni prostor poleg zaročenca svojega pod cipresami oraškega grobišča. Ljudje, ki hodijo mimo spomeníka, ne vedó več, kaj pomení; samó najstarejši možjé še govoré o nekdanji nesreči in žalostni smrti ljutega Vuja.

Némí listi.

Sešil sem v knjigo liste bele,
Da náuje pišem dnevnik svoj,
A prazni so še danes listi:
Molčéč in ném je dnevnik moj.

Oh, ne . . . Saj vsi ti némí listi
Nikakor méni ne moléé:
O lepi izgubljeni sreči
Ti némí listi govoré . . .

Rástislav.

Ob studenci.

Dala piti mu vodé,
Šel je dalje čez goré.
Déklici prihodnje dni
V daljo hrepené očí.

Dala piti mu vodé,
Dala mu takrát sreé.
Hladni je ostavil vír,
Nji srcá odnesel mir.

Toda kdo li zná, če kdáj
Vrne potnik v ta se kraj?

y.

